

תנן התם
(פאה)
אלו דברים שאין להם שיעור
הפאה והביכורים והראיין
וגמילות חסדים ותלמוד תורה

יש שתי משמעויות
ל"ראיין"

משמעות א
עולת ראייה

אך לפי זה קשה
מהמשה שלנו יש שיעור
(מעה/שתי מעות)

תשובות

רי"ח
תחילת חשבנו שהכוונה
שאר שיעור מקסימום
אך יש מינימום
(במשה - מעה/שתי מעות)

אבל ר' אושעיא
מהתורה אין שיעור כלל
ורק מדרבנן תיקנו שיעור מימלי (מעה/שתי מעות)

משמעות ב
רי"ח ור"ל
לגבי מספר הפעמים
של מצוות ראייה

לפי כולם -
מותר לבוא כמה שרצה
(אין שיעור)

אבל מה לגבי
הקרבת?

שיטה א
לכו"ע יכול להביא קרבן
אך נחלקו אם חייב

רי"ח
חייב רק ביום הראשון
(בכל כניסה וכניסה)
בשאר הימים לא
(א"א"כ זו הפעם הראשונה)

רי"ל
חייב בכל פעם
(גם בשאר הימים)

"יראה- יראה"
כמו שה' ראה אותנו בחינם
כך אנו רואים אותו בחינם
(בשאר הימים)
לכן שיטה זו נדחית
ועוברים לשיטה ב

שלוש קושיות דומות
מ"לא יראו פני ריקם"
(פסוק + שתי ברייתות)

ועל שלושת עונה רי"ח:
! הכוונה בעיקר הרגל (ביום הראשון)

שיטה ב
בשאר הימים
לכו"ע לא חייב להביא כל פעם קרבן
(כי הרי יכול בחינם)
המחלוקת האם יכול

רי"ח
לא יכול יותר מאחד

רי"ל
יכול כל פעם

איתיביה
הקר רגלך מבית רעך פן ישבעך ושנאך
לא לבוא יותר מדי

תשובה
! זה בחאטות ואשמות
(וכן בברייתות)

השלמת הדילוג
פירוט שתי הברייתות שהביא
ר"ל כקושיא

ברייתא שמלמדת את עצם הדין
שצריכים להביא זבח עולת ראייה:

נאמרה חגיגה להדיא
ונאמרה ראייה לגבחה

מקור שזה זבח
ולא מנחה או עוף:
מה הדין - זבח,
כך לגבחה - זבח

ומניין שבחגיגה זה זבח?
"ולא ילין חלב-סגי עד-בקר"

מקור שזה עולה ולא שלמים:
מה הדין בראוי לו (שלמים)
כך לגבחה בראוי לו (עולה)

רבי יוסף
שמי שיש לו 10 בנים
לא יפצל ביניהם

דוחה אביי
לזה לא צריך לימוד
(ודאי שלא יעשה שחלק מבניו
יתעצלו ויחזו למחר)

כי כיוון שלא יכול לעלות עם כולם
גם לא עולה בחצאין
(בחבורה משלו)

ברייתא ר"ס בר"י
"ואין נראין חצאין
ואין נראין ריקנין"

אלא לדין של אחרים
שמי שעובד בעבודה מסריחה
(בורסי) פטור

ממה מביאים
את קרבנות הרגל

משנה
האם אפשר להביא את הקרבנות
מספך פדיון של מעשר שני

עולת ראייה
אסור ממע"ש
גמרא
כל דבר שבחובה
(עולת ראייה)
אינו בא אלא מן החולין
במשהו שממילא חייבים
(לא הגיוני לשלם חוב)

תוס'
כי זה שימוש
שלא לצורך אוכל

מצד דיני מע"ש זה מותר:
כי שלמים נחשבים אוכל

ומצד דיני שלמי שמחה זה מותר:
אין חובה עצמאית להקריב שלמי שמחה
העיקר שאוכל מבושר קרבן כלשהו

(ולכן בסוף המשנה:
יכול לצאת יד"ח
גם בקרבנות שממילא התכוון לאכול
(שלמים של נדרים ונדבות
בשר מעשר בהמה שנאכל לבעלים
כהנים גם יוצאים בחטאות ואשמות שקיבלו וכו')

שלמי חגיגה
מחלוקת
ב"ש
לא מביא ממע"ש
ב"ה
מביא

הקדמה
יש מחלוקת
מתי מביאים עולת ראייה

ב"ש
במועד ולא ביו"ט
כי אין היתר לחלל על זה יו"ט:

ב"ה
מביאים גם ביו"ט:
"וחגותם אותו חג לה"
גם לצורכי גבוה
(קרבנות שמצותם ביו"ט
אפילו שבדיעבד יכול גם במועד)

זה לא אוכל נפש
וגם לא קרבן/שזמנו
דווקא בחג

לגבי הניסוח ברישא
"עולות במועד באות מן החולין"

במשנה כתוב
"עולות במועד באות מן החולין"

האם משמע כאן כב"ש
שעולת ראייה מביאים רק
במועד ולא ביו"ט ראשון?

תשובה
לא המשנה כ"ה שמביאים גם ביו"ט
וחסורי מחסרה
והמשנה אומרת כאן שני דברים:

1. אם מביא עולות סתם
(נדרים ונדבות)
אז גם לבי"ה קרבות רק במועד
כי אין מצותם ליו"ט

2. אם מביא עולת ראייה
אז מביא גם ביו"ט
זה נכון גם לעולות של נדרים
(הגהות הגר"א -
אבל נקיים מחולין)